Kelecsényi László

# *A feledés veszedelme*

**10. folytatás**

LEHET ITT NYERNI? S ha lehet, akkor meg minek?

Vereségek sorozatából áll az élet, az a néhány győzelem, hát Istenem, tudni kell elviselni azokat is.

Tízévesen nyertem először.

Tíz darab lottószelvényt.

Azok egyikén két találatom lett.

Húsz kemény forint ütötte a markomat.

A mai napig nem tudom, a szerencsém vagy a logikám juttatott a nyereményhez.

A naptári év 365 vagy 366 napjából kisorsoltak egyet (nem emlékszem, hogy február 29. benne volt-e a kalapban).

Ha senki nem tippeli meg helyesen a kihúzott napot, akkor a hozzá legközelebbit választók nyernek.

Kisakkoztam, hogy melyik az a nap, amelyik mindenképp közel esik bármelyik lehetőséghez.

Nyertem. Azt a napot húzták. Tudják, melyik nap ez? Most nem árulom el, törjék a fejüket. Csak azért bukkant elő emlékeimből ez a kis győzelem, mert éppen ezen a napon rovom ezeket a sorokat. A kánikula kellős közepén, az év 183. napján, amikor a Nap 4 óra 50-kor kel és 20 óra 44 perckor nyugszik.

Egy fenét nyugszik; csak úgy látjuk.

Magam sem nyugszom, s bár nem látom Godit, azzal kelek és fekszem, hogy ennek nem lehet vége. Nézem a telefonomat, időnként rákattanok a kis képek valamelyikére, melyeket én készítettem, gyarló fotós, aki elhagyta a Zenitjét, és egy vacak mütyür segítségével csinál másolatot az életről, a valódiról. Megérte a csere? Bár azzal a medveölő súlyú szovjet masinával nem lehetett telefonálni, sem azonnal megnézni a képeket, várni kellett az előhívásra, a papírképekre, de azok valahol ma is megvannak, várják a feltámadásukat.

Sokat érek vele, hogy zsebből tudok telefonálni, ha nincs kit hívni, ha nincs az az egyetlen, akit érdemes hívni.

A KISMACSKA ELEINTE csak gondokat okozott, de hát minden valamirevaló kapcsolatban ez történik. Orvoshoz vinni, beoltatni, később ivartalanítani. Kandúrnak született a lelkem. Nem lehetett haragudni rá,

akkor sem, amikor rájött a mesüge stunde. Teljesen váratlanul felugrott, olykor nekifutott egy bútornak, elcsodálkozott, de folytatta a száguldását. Ahová csak lehetett bebújt, a legváratlanabb helyeken tudott megpihenni, a szennyestartó lett a kedvence, összetúrta, aztán úgy eltűnt a mélyén, hogy órákig azt se tudtam, él-e még. Néhány megrágott könyv csücske hirdette, hogy mégis. Szerette az irodalmat, talán Örkényt a legjobban, mert egy elöl hagyott drámakötetén jócskán rajta hagyta fogacskái nyomát.

Néha meg nyugalom ült közénk, nagy-nagy nyugika. Délutáni, öreguras sziesztám során felugrott hozzám, először csak mellettem helyezkedett el, aztán felbátorodva rám települt, s végig nyúlt a mell-kasomon. Halkan dorombolni kezdett, s olyankor nem érdekelt más a zavaros világból. Egy hónap alatt a szobatársam lett, mondhatnám a cellatársam, aki megédesíti fogságom hosszú-hosszú perceit.

Hogy ki a börtönőr?

Aki idáig olvasta ezt a regényt, tudnia kell, hogy nincsen vége a Godi-féle históriának. Hetekkel később, Morci, mármint macska-albérlőm létezése ellenére, elutaztam. A szomszéd néni, aki csak az én lelkem számára tetszett néninek, mert nagyjából egykorúak vagyunk, vállalta a napi etetést és almozást. Legalább nem leszek olyan egyedül, mondta, amikor a lakáskulcsot a kezébe nyomtam.

Meghívtak egy irodalmi konferenciára, egy olyan helyre, melyet keresnem kellett a térképen. Locsmánd a magyar neve a kis burgenlandi településnek, amely boldogabb időkben még Magyarországhoz tartozott. Az egykori stewardess, akit még a Fiatal Művészektől ismertem, akivel néha hajnalig táncoltunk szombatonként, igencsak jól házasodott. Elvette egy sznob hajlandóságú osztrák úr, aki imádta a magyarokat, és Mária Terézia koráig vezette vissza a családfáját; akkor kaptak nemességet a császárnőtől, s mindjárt kastélyokat is. Hogy a nejének kedvére tegyen, kulturális eseményeket, zenei napokat, kiállításokat szervezett, azaz tűrte, hogy azok öregedni nem tudó szíve hölgye, Georgina által szerveződjenek. Olyankor a gróf eltűnt a lovaival, és hagyta, hogy a művészet vegye át a főszerepet, s a kastély, nem úgy, mint annak a prágai írónak a regényében, a boldog szerzők Kánaánjává változzon néhány napra.

Georgina ragaszkodott a látogatásomhoz, Sopronba is átjött kocsival értem. Ebből a regényből olvastam föl részleteket a magyarul elfelejtő vagy eleve nem is tudó burgenlandi polgároknak. Egykori bölcsész évfolyamtársammal kerültem párba, aki angyalarcú tizenévesből mostanra ugyanolyan göndörhajú hatvanassá vált, a felmenőivel küzdve regényeiben, mert a halhatatlanná lett írótársához hasonlóan az ő szüleiről is

kiderült ügynök múltjuk. Ilyenkor örültem, hogy nem ismertem az apámat, hogy drága jó anyám úgy hagyott itt ezen a szép világon, hogy nem árulta el annak az operaénekesnek a nevét. Georgina tolmácsolta mondataimat a sűrűn bólogató hallgatóságnak. Nem tudom, mennyit értettek belőlem, de utána lelkesen szorongatták a kezemet, mintha jobban kedveltek volna a szépfiúságát gondosan karbantartó írótársamnál.

A konferencia zárása után egy bérelt kisbusszal megmutogatták nekünk Alsó-Ausztria nevezetes helyeit. Így jutottunk el Mariazellbe, ott is a kis kegytemplomba. Éppen véget ért a szentmise, az orgonista egy Bach-korált fantáziált; ismerik ugye azt a szertartás utáni kötetlenséget, amikor csak járatja az ujjait a manuálokon, de édesen szabad dallamok szöknek elő a keze nyomán.

Éppen a szenteltvíz tartóba mártottam a jobbomat, amikor megszólalt egy hang.

Schubert *Ave Mariá*jának dallamai töltötték be a lassan üressé váló kis templom légterét.

Nem akartam hinni a fülemnek.

LEÁNYSZÖKTETÉS ez a javából. Nem törődtünk senkivel és semmivel. Puccini *Manon*jának harmadik felvonásában jártunk anélkül, hogy tudtunk volna róla. Minket nem Amerika várt, hanem Magyarország. A konferencia tiszteletdíja a zsebemben lapult, a gróf eurói jó szolgálatot tettek a hazafelé vezető úton. Godinak is akadt valamennyi pénz kis táskájában. Georginának majd elmagyarázom, miért léptem meg oly angolosan tőlük.

Csak mi voltunk fontosak egymásnak. A legfontosabbak. Annyi, de annyi mondanivalónk akadt. Hetekre elég, sőt, sok is. Legalább annyi idő kellett ehhez, amennyit távol töltöttünk egymástól. Minden szót újra kimondani. Újra kezdeni minden ölelést.

Megtettük. A railjeten kezdtük, aztán Bécsben, meg a pesti taxiban folytattuk. Morcika boldogan fogadott, végre lett közönsége a produkcióinak. Godi is lelkes örömmel játszott vele, figyelmen kívül hagyva a kis cirmos szeszélyeit, aztán fájlalta a karmolást, amit cserébe kapott. Elkaptam a karját, nyalogattam pici sebét, ő meg belém kapaszkodott, mintha most mentettem volna ki egy sebes sodrású folyóból.

Mondatok ismétlődtek, mintha elveszítettük volna szókincsünk maradék részét, mintha csak valamilyen alig tagolt ősnyelv hangjeleit használnánk. Olyanokat, hogy te meg én, hogy semmi baj, hogy nem érdekes, mi történt, hogy fontos vagy az életemben, hogy nélküled semmi sincs.

Hogy mindkettőnk így gondolta-e, az más kérdés. A szavakon kívül is vannak jelek, azok árulták el a legtöbbet rólunk. Hogy mit csináltunk. Hogy a kismacska kalandozott rajtunk, felugrott az ágyra, aztán tovafutott, de valahonnét talán figyelt ránk, mert ha mozdultunk, ugrott ő is, velünk örvendezett, hogy itt vagyunk, hogy nincs egyedül, hogy hirtelen játszópajtásai támadtak, hogy honnan és miért, az őt nem érdekelte. A négylábú játszott a kéthátúval. Napokig így éltünk.

MIT SZÁMÍT MINDEZ? Mikor mondható ki egy kapcsolatról, hogy élet-halálról szól? Rendben van, megvan az átkattanás, amikor az egyik sodorja magával a másikat, és mindketten ugyanabba a verembe esnek bele. Van-e a testiségtől független akarat, melyet nem az ösztönök irányítanak? Egyáltalán, működött-e valamikor az elmúlt időkben? Mindenki képes rá, hogy ne a kis micsodája után menjen?

Össze van ez keveredve, de nagyon. Minden szabály megdőlt, semmilyen korlát nem érvényes. Akit a karjaimban tartottam, mint apa a gyermekét, már az új szabályrend szülöttje. Ez okozott gondot, nem neki, csak nekem. Kétféle nyelven beszéltünk, folyamatosan. Értettük egymást, mit mond a másik teste, mit akar, amikor jelez, amikor megszólal. De ki beszél olyankor? A lélek? Egész biztosan nem, az csak beleszól, beledumál a test szavaiba. Aztán vagy meghallgatást nyer, vagy nem. Többnyire nem. Csata zajlik, de nem ám a Klementina által emlegetett lovagi torna, hanem egy meghatározhatatlan kimenetelű ütközet, háborúság, körös-körül kiterített áldozatokkal. Ideig-óráig béke van, de a testek hevernek, látszólag kielégülten, mégis vesztesen. Mi veszett el? A lélek. Isten csendje a lélek csendje egyúttal. Nem kellene cselekvésre ragadtatni magunkat. A tiszta szemlélet több, jóval több annál, amit tetteinkkel egyáltalán elérhetünk.

Mondták, akiknek néha beszéltem ezekről az elképzeléseimről, hogy bolond vagyok. Az meglehet. Nem röstellem. Így éltem, és az élet vagy az Isten, vagy akárki néhanapján megjutalmazott. A vége úgyis mindig ugyanaz. Lám, ezúttal is.

MEG LEHET változtatni az embereket?

Egyáltalán, lehet-e rajtuk segíteni?

S ki vagyok én, hogy tudjam, mi a jó másoknak?

Csupa kérdőjel a világ. A változás igénye belülről kell fakadjon. Erőszakkal nem lehet boldoggá tenni se népeket, se embereket. Nem-e? Tele van a történelem intő példákkal. Vegyük csak a huszadik századot. Soroljam? A népboldogítók és az áldozataik. Az előzők nevei elférnek egy A/4-es lapon, a többieké végeérhetetlen márványtáblákon, háborúk és gulágok áldozataiéi.

Hogyan is lehetne belevinni egy személyes kapcsolatba, két ember, egy emberpár közé az erőszakot? Nem a fegyverekét, csak a lelki ráhatás eszközeit. Pedig muszáj. Ha egy fuldoklót látsz, hosszasan gondolkodni kezdesz, van-e jogod élete alakulásába a mentés olykor durva eszközeivel beleszólni? Ugye, hogy nem. Ugrasz, fejest vagy hasast, ruhástól vagy gatyában, ügyesen vagy ügyetlenül, de bele a vízbe. Aztán a többit meglátjuk.

Godi tudta, hogy szeretem. Nemcsak az ágyban, hanem azzal a szoros kötődéssel, amelynek neve is van, szerencsére a magyar nyelvben megkülönböztetve a szerelemtől.

Hogy Godi szeretett-e engem, az már más kérdés. Ilyenkor mondják, hogy a maga módján. De hát mindenki a maga módján szeret. A kígyó is szereti az áldozatát, mert a tápláléklánc szintjén felette áll. Brutális a hasonlatom? Az imádkozó sáska nősténye felfalja a hímet, miután … Mi után? Miért ez a példa jut eszembe?

Godi áldozat. Ha nem derült volna ki, elsőbben egy rossz szülői háttér áldozata. Leginkább az anyukája, a leányán haszontalan szeretettel csüngő Klementináé. Lám, a fentebb ki nem mondott szeretet miféle bajokat okozhat. Már ha rosszul szeretünk. (Én nem szerettem rosszul?) Aztán önmaga áldozata – ezzel kellett volna kezdeni. A saját természetének áldozata, akivel vagy inkább, amivel a felettes énje nem tudott megbirkózni. A nagyobb baj, hogy nem is akart. Úgy vetette magát a szexbe, mint az úszni alig tudó egy sebesen rohanó folyóba. Mi lehet ennek a vége? Az okosak már mondogatják, eleinte csak halkan, aztán egyre hangosabban, hogy már nemcsak te hallod, az ellendrukkerek is, akik azt nézik, mi esik le nekik a dúsan terített asztalról, és semmi sem drága számukra, csak hogy néhány potya falatot nyerjenek, amiért nem kell semmivel fizetni, mert más számlájára megy, az áldozatéra.

S akkor nem szóltunk egy szót sem apukáról. Hol a másik szülő? A nemző atya? Mi jót tett leánya sorsának javára? Beleszólt valamibe is? Avagy csak nézett, néha festett, néha még el is adott egy-egy képet.

Szökni kell, innen el. Tervezgettem, gondolkodtam, tudtam, hogy előre nem lehet semmit kieszelni. Rögtönözni kell, élni egy majdan kínálkozó lehetőséggel, elkapni a pillanatot. Várni, igen várni. Nem lehet mást tenni.

VAGY NÉHA MOZIBA menni. Látni, hogy mások hogyan csinálják. *Les enfants du paradis* – a franciáktól lehet tanulni. Hogyan szenvednek? A kakasülő gyermekei, szó szerint azok vagyunk, nézzük a nagy-nagy színjátékot, vidáman vagy elkeseredetten. Attól függ, benne vagyunk-e

egészen, vagy csak valamennyire. *Szerelmek városa,* négy boldogtalan szerelmes, az ötödiket meggyilkolják, talán neki a legjobb. Kosztümös történet, de játszódhatna bármikor, akár ma is. Meg van tűzdelve a pantomim és a hagyományos színjátszás egykori csatájával. Ám nem emiatt válik véresen komollyá a szereplők drámája.

Brutális leszek. Férfi nézőpontú film ez, miért is lenne másmilyen egy 1945 táján készített és bemutatott mozidarab?! Két nő: az egyik családanya-típus, a másik szajha-típus. Két férfi: az egyik szerelemben hívő, a másik kapcsolat-kereső. Ugye el tudják képzelni, mi lesz abból, ha a szerelmes férfi-típus tüneményes családanya felesége mellől a szajha után ácsingózik. Nem Stendhal írta a forgatókönyvet, de a szerzője biztosan olvasta a *Certosá*t. Végül így vagy úgy mindenki boldogtalan lesz, a kérdés csak az, mennyire?

Vittem magammal a mozi sötétjéből a záróképet. Párizs, díszlet-város, kétszáz évvel korábbról. Karnevál van, mindenki az utcákon tolong, emberek, kétlábúak egymás hegyén-hátán. A szajha menekül a szerelmes elől. A szerelem elől. Az meg utána. A szerelmes férfi nem éri utol a nőt. Sorsa az örök hiány. Ám a nő sem jár jobban. Ő ugyan nem Sanseverina hercegnő, de a sebe hasonló vagy ugyanolyan.

Tombol a tömeg, özönöl a jónép. Vidul, ha toroz.

A mozikép fényes, az utca már sötét. A Reviczky alléja valamennyit eltakar a boldogtalanságból.

A térre érve, ahol a megkövesedett jó palóc bámulja utódait, másmilyen tömeg tombol. Nem állva, nem egymást löködve, tapodva, mint az iménti filmben, viszonylag kényelmesen ülve, beszélgetve, a másikat túlkiabálva éjfélig vagy akár hajnalig. Hatalmas méhkas az egész tér. Ha szólnál hozzájuk, ha kérdeznéd őket, még talán ugyanúgy rád támadnának, mint a nagy Brehm szorgos kis zümmögői. Fel lennének háborodva; mit akarsz tőlük, miért kutakodsz a szerelem után? Nincsen jobb dolgod? Maradj magadnak.

Megmenekülne a világ, a tér vendégei, ha kiáltásodra akár egyetlen Baptiste, egyetlen igaz szerelmes feltenné a kezét, szégyenében csak, mert bujkálnia kell a sok-sok tagadó között.

GODINAK LÁTNIA KELLETT volna ezt a filmet. De nem ért rá, s különben sem lehet – tapasztaltam – bármely alkotással úgy hatni, hogy az megváltoztassa valakinek az életét. Próbáltak a színházban, abban a bizonyos paradicsom-dobálós teátrumban, nevükhöz híven valamilyen underground darabot, amely meg sem volt írva igazán. Godi a címét sem tudta megmondani, s amikor erre felvontam a szemöldökömet, fel-

csattant. Dühösen még szebb lett. Nem vette igazán komolyan a színésznőséget. Arra hivatkozott, hogy már három címet elhasznált ez a színházi szöveg. Így mondta, nem használta a dráma kifejezést, állítólag a vezetőjük megtiltotta ezt. A próbák előtt körben ültek, s megfogták, meg kellett fogniuk egymás kezét. Kérdeztem tőle, hogy valóban érez-e valamit, mondjuk az energia áramlását, ahogy a nem-direktor direktor, akinek az élete párja a vádaskodásával megbuktatott egy másik, valódi színi-direktort, ígérte nekik. Megrántotta a vállát, hogy a beszédhibás kellékesnek nagyon izzad a tenyere. Ennyit tudtam meg, s egyre kíváncsibb lettem a bemutatóra, amit nem is így hívnak feléjük.

Amikor elmentem a nem-főpróba főpróbára, s Godi bemutatott a nem-direktor direktornak, a kopaszságát hajfésüléssel rejtegető nálam egy generációval fiatalabb guru alaposan megnézett magának. Láttam rajta, hogy hallott már rólam, talán olvasott is tőlem valamit, s azt is érzékeltem, hogy idegen szellemnek tekint, hogy mi a csudát keres az ő hodályában egy magamfajta konzervatív alak. Nem sokat. Néztem őket, a fizikai színháznak nevezett akárkik produkcióját. Néztem, de jobb lett volna, ha nem látom. Hozzájuk képest az egykor botrányos *Közönséggyalázás* kellemesen ironikus játszadozás emlékét idézte. Pedig már ott hallottam, hogy a darab ellentétben van a színházzal. Amit láttam, nemhogy ellentéte a színháznak, hanem egyszerűen semmi, a nagy semmi. És senki nem ment haza, sőt, a földön is ülő nézők nagy figyelemmel követték a történéseket, kiváltképp azt a jelenetet, amikor a társulat vezetőjének élete párja az egyik férfipartnere sliccében turkált. Vártam, hogy ezt megismétli egy kolléganőjével is, de a szoknyák nem lebbentek föl.

A vastapsos siker után bemenekültem a mosdóba. Magamra zártam egy fülkét, mert szégyenkeztem, Godi helyett is. Mit mondhatnék erről neki?! Láttam Várkonyit, láttam Latinovitsot, hosszan beszélgettem egyszer Kállai Ferenccel. A többieket nem mondom. Pedig elkövettem egypár színdarabot, rendeztem is egyet-kettőt, de könyörgöm, ezt ne! Azaz csinálják csak a maguk, és ki tudja még hány néző örömére, de ez a lány, aki nagy énekesnő akarna lenni, mit keres itt? Menekülnie kellene. Közben a szomszéd fülkéből jellegzetes illat áradt. Tudtam, micsoda, mert magam nem szívtam, de ráismertem, ahogy ráismertem a színészi tehetségre is anélkül, hogy egy komoly szerepet játszottam volna a deszkákon.

Deszkák sincsenek, kortina sincs, szuffitákról nem is beszélve. Semmi sincs. Ez van! A semmi van, a nagy semmi.

JÓ IDEIG VÁRTAM Godira, míg kiszabadult a társulat bűvköréből. Lassan szivárogtak elő a színjátszók, akik ebben a nem-darabban

produkálták magukat. Némelyikük biccentett is felém, aztán húztak el, hogy hová, az a legkevésbé sem érdekelt. Csak a nézőtéren át lehetett távozni, Godi nem tudott volna megszökni előlem. Nagysokára bukkant föl, már kezdtem a türelmemet veszíteni amikor lesminkelve hozzám lépett, s hagyta, hogy egy kósza puszit leheljek a füle mellé, az arcára.

– Anyámat nem láttad? – nézett szét a majdnem üres teremben.

A technikusok pakolásztak, holnap valami táncos buli lesz ehelyütt, a mozdítható székeket hordták össze a falak mellé.

– Klementina? Hazudnék, ha azt mondanám, láttam őt – ilyes irodalmi nyelven szóltam, magam sem tudom, miért. Mintha ki akarnám rázni őt ebből a depresszív játszadozásból, amit nemrég itt műveltek.

– Akkor hogyan jutok haza?

– Mármint Izbékre? Szerintem sehogy. Már elment az utolsó hegyi járat. Hunyjál nálam.

Közömbösen, sőt, titokzatosan bámult maga elé.

Elindultunk. Az odakinn várakozó rajongók egyike gátlástalanul mellénk lépett. Hagytam, hogy dumálni kezdjenek, illetve jogtalan a többes szám. A szőrmók fickó egyedül nyomta, Godi hallgatott, talán a felét sem értette annak, amit az underground-hívő lenyomott. Egyik lábamról a másikra álltam, ácsorogtam, pedig szép nyárközeli este szállt le közénk, a budai hegyek felől langyos fuvallatok settenkedtek be a lipótvárosi mellékutcák félhomályába. Grotowski – csak ezt ismételgette a minket feltartó alak. Godi néha bólogatott, kullancsunk ezt biztatásnak vette, folytatta.

Megelégeltem a kis szcénát, s átöleltem Godit, a derekára téve a kezemet. Míg a monológ tartott, lejjebb csúsztattam az ujjaimat, már a két fokhagymagerezden pihent meg a tenyerem. Tűrte, nem húzódott el. Én kezdtem húzni őt elfelé. Meddig kéne itt szobroznunk? Borotválatlan barátunk végre észrevette magát, a szava is elakadt, látván a mi összetartozásunkat. Még Kapolcsot emlegette, aztán lelépett, illetve mi léptünk, félreérthetetlenül.

– Tudod, ki ez? – kérdeztem Godit.

– Fogalmam sincs. Egy néző.

– Hacsak néző lett volna – jegyeztem meg kissé ironikusan.

– Mi bajod vele?

– Meg kellene tanulnod az ilyen helyzeteket kezelni.

– Hogyan? Nem mondanád meg?

Két ujjammal egy ollót utánozva jeleztem, hogyan képzelem.

– Nekem ez fontos.

– Ez? Miért?

– Irigy vagy?
– Mire?
– Arra, hogy kedvelnek.
– Túl sokan.
– Féltékeny vagy?
– Ugyan. Lenne okom rá?

Godi erre csak hallgatott. Nekem pedig bevillant, hogy lenne bizony. Volna okom, hogy féltsem őt. Alapos okom volna rá. A dubaji kaland óta valami megváltozott köztünk. Valami elveszett, ami talán nem is volt meg soha, vagy csak bennem mocorgott. Nem gondoltam bele, jobban működött minden, ha elfojtottam a kérdéseimet, a gyanúmat. A Maródinál összeláncolt székek sorakoztak egymáson. Talán én is ilyen leláncolt pasas vagyok?

Az éjszakai villamoson tombolt a tesztoszteron, azaz ennek a vegyületnek a kiszolgáltatottjai. A korai kánikulában alig öltözött, nyakig tetovált nőneműek ingerelték a partnereiket. Siettek, az előjátékot már itt, a Siemens-gyár sárga kocsijában elkezdték. Mi vártunk, szerettünk volna magunkra zárni egy ajtót, hogy mögötte aztán gátlástalanul lehessünk Aphrodité gyermekei.

GYEREKJÁTÉKOK, felelőtlen játszadozások ágyak szerte. Mintha valamit kergetne az ember, és nem veszi észre, hogy nagy szamár, mert a rúdon elébe lógatott fűcsomót veszi üldözőbe. Elérni nem lehet.

Mit nem lehet elérni?

És ki tartja azt a rudat?

Isten? Egy isteni program lenne, amit végre kell hajtani ösztönösen, nehogy kihaljon a teremtés koronája (nem a férfi, hanem az ember). Vagy egész egyszerűen magunktól futunk a gyönyörök után, nem kell hozzá semmilyen súgás, külső lökés.

Az elérés módozatai adják az egész hajsza (vö. verébhajsza) értelmét. Sokféle út vezet ugyanoda. Az a csel, nem az ész csele, hanem egy rajtunk kívül álló hatalom fortélya – próbálom finoman becsempészni a hitetlenek számára is elfogadhatóan –, hogy karöltve jár az öröm és a fogantatás. Aztán mi földi halandók próbálunk cselezni, kibabrálni az égi akarattal. Nem mindig sikerül. Néha minden hiába. Néha meg hiábavalóság a boldogságot ebben a tündérjátékban keresni. Valakit megmenteni, nem másoktól, saját magától, önnön ösztöneitől – eléggé reménytelen vállalkozás. Néha sikerül, ám többnyire nem.

A férfiak mostanság sokszor csak a nyílászáró szerepét töltik be a nőneműek mellett. (Tudom, hogyne tudnám, hogy a modern kor más

nemi szerepeket és sokkal súlyosabb gondokat is fölvet.) Nem abban a pillanatban, nem abban a néhány másodpercben történik meg a csoda, hanem korábban, az állítólagos csúcsok felé vezető úton. Mindenkinek más-más pillanatban. Ez a szép ebben a játékban. A változatosság, a sokak által kívánt sokszínűség nem a partnerek váltogatásában valósul meg. Abban a mozzanatban, amikor egyszerre, vagy külön-külön, másodperces, avagy néha többnapos eltéréssel ráébrednek a nemek, hogy a másik, az a férfi, az a nő, az a fószer, az a moha – hogy az argónak is adjunk koncot – az bizony nekünk lett teremtve. Ezerféle módon eshet le a húszfilléres. Mit számít aztán hol és hogyan fonódnak egymásba a felsőbb akaratnak kiszolgáltatott testek. Ez utóbbi néhanapján már csak rutin. Ami előtte van, az mindenkinek a szabad akaratából történik – hogy ezúttal a filozófusoknak is tetsző gondolatot csempésszek soraim közé.

A lényeg, ami a lényeg – Godi szavajárását idézve – hogy a számomra feledhető színházi este után szerelmem, barátnőm, partnerem, kincsem, mindenem (nem kívánt törlendő) egész egyszerűen eltűnt. Telefonhívások, üzenetek, SMS-k hiába indultak útnak. Fontolóra vettem Klementina megkeresését, de ettől borsódzott a hátam. Maradtak a barátnők, legalábbis az az egy, akinek a száma megvolt a mobilomban.

CSELEKMÉNY KELL, kérlek alássan, cselekmény, írja az agyonvert szerző egyik remek kis novellájában. Cselekmény kell itt, a történetben, mert az Olvasók, akiknek írok, s mindig is nekik írtam, elunják a várakozást, mert fütyülnek az elmélkedésekre. Cselekmény kell nemcsak a fikcióban, hanem a sztori valóságában is, mert Godi egészen eltűnik, elvész a saját és az én életem számára.

(Még nem tudom, mi lesz a történés; ki kell találjam, vagy tényleg történik valami vele, velünk, vagy már meg is történt. Miért várok a csodára? Azok a legritkább esetben történnek meg. Olyan ez, mint a kártyaasztalnál 19-re lapot kérni. Vinni akarod a bankot? Igenis, vinni. Miért nem elég, amit eddig kaptál az élettől, amely Godi képében felrázott, magadra döbbentett, majdnem egészen más emberré tett.)

Nem tudtam szeretni: s nem szabad úgy elmenni ebből a világból, hogy ezt a leckét nem tettem magamévá. Kezdjük az elején. Apámat nem szerettem, mert nem szerethettem, mert nem ismertem. Anyámat, aki néhanapján, ha rossz kedve támadt, azt kiabálta, hogy „beadlak az intézetbe", én meg komolyan vettem, hogy már telefonált a szomszédból, s a vécébe zárkózva vártam a vihar elültét – lehetett szeretni? Nagynénémet, anyám anyjának édes húgát, akivel hosszú éveket töltöttem együtt, szintén nem szerettem.

Ám valakit még nem emlegettem. Igen-igen furcsa körülmények egybejátszása után lett egy nevelőanyám, ami így nagyon hivatalosan hangzik, mert minek annak nevelőanya, akinek él az édese, inkább második anyát mondanék, vagy ha lanyhul az Olvasók figyelme, első számúnak kellene neveznem. Most, hogy ezek a többféle anyák már nincsenek az élők sorában, sőt, egy sírban pihen az urnájuk, pihennek az urnáik (egy birtokos, hány birtok?), igazán tétnélküli az őszinteségem. Ontotta rám a szeretetét az, akinek nem lett volna ez a kötelessége. Akinek igen, az pedig nem tette. Ez hát a lappangó titok, amiért most törlesztek a sorsnak, amiért én ontom a szeretetet arra, aki nem érti, nem tudja, miért kapja tőlem, amit kap. Talán tehertétel számára majdnem minden jó, amit tőlem kap.

Cselekménynek ez sem cselekmény. Sokkal több annál: igazság. Úgy tehát engedjük, hogy az események történjenek csak tovább, már nincs mire várni.

MI VAN, HA VALAKI belelát ebbe a regényféleségbe, mielőtt bárki, kiadói ember, szerkesztő vagy akár csak egy jóbarát rápillanthatott volna? Ha véletlenül egy ímél mellékleteként csatolódik majdnem önmagától egy adag a kéziratból, vagy nevezzük inkább gépiratnak, noha ez sem a leghelyesebb kifejezés. Illetéktelenül belenéz, el is olvassa, s ha nagyobb figyelmet szentel neki, megért valamit, amit nem kellene. No persze, a látás és az értés között fokozatnyi, olykor elég nagy különbség adódhat. Inkább Godi holléte miatt aggódtam, nem ezért a csacska véletlen szülte lehetőségért.

Terveket készítettem, papírszeletekre írogattam, amiket kiagyaltam. Kétségesésemben idegenektől vártam segítséget, akik nem tudtak arról, miért olyan fontos nekem ez a lány, éppen ezért elfogulatlanul segédkezhettek nekem. Eljutottam valakihez, önzetlen közvetítő által, aki egy mobil cellainformációi alapján meghatározhatta, hol jár a kedves (aki néha csöppet sem kedves), ha éppen használja a készülékét. A geolokációs rendszer az egész világra ható lefedettséggel rendelkezik. A világ minden mobilszáma nyomon követhető. Fogalmam sem volt róla, hogy ennyire meg vagyunk figyelve. Na jó, a bűnüldözőknek nagy szükségük van erre. De hogy én, mint civil, minden pillanatomban kinyitható könyv legyek – ez kissé megfeküdte a gyomromat.

A megtalált kapcsolat, a Nemzetbiztonsági Hivatal web-programozója várta, hogy megadjam a keresett számot. Nem is került volna sokba, de gondolkodóba estem. Ne kérd tovább a titkot, mit jótékonyan takart el istenkéz vágyó szemedtől. Az Úr hangja mindig

beleszól. A hazai keresés ingyenes – baráti szívesség, amit honorálni illik. De a kapcsolatom, az európai hálóba lépve megtudta, hogy a számhordozó külföldön tartózkodik, s akár 50-100 euró közötti költség is felmerülhet az eredményesség során. Döntenem kellett.

*(Folytatás következik.)*